

[Ministeren for offentlige arbejder]

Det er ukorrekt, at DSB i persontrafikrådet skulle have standset oprettelsen af den pågældende rute. Beslutningen om at meddele afslag blev vedtaget af et flertal – nemlig af 6 ud af rådets 11 medlemmer, idet 1 medlem var fraværende.

Ved stillingtagen til ansøgningen om oprettelse af nye ruter skal persontrafikrådet efter buslovens § 4, stk. 2, lægge vægt på, hvorvidt behovet for kørslen er eller vil kunne dækkes ved anvendelse af bestående kollektive trafikforbindelser. Den således afstukne retningslinje ser jeg ikke persontrafikrådet har fraveget ved den trufne afgørelse, som jeg derfor må finde rigtig og i overensstemmelse med buslovens intentioner.

Selv om der på grund af den store passagertilgang, man har oplevet i de seneste år, lejlighedsvis kan være kapacitetsproblemer på DSBs forbindelser mellem Århus og København, må det med i billedet, at der såvel på kort som på længere sigt arbejdes med en udbygning af jernbanetrafikken. Således kan nævnes anskaffelse af yderligere materiel til intercitytogene, nye lyntog samt elektrificering af hovedbanerne.

Spm. nr. 364

Til udenrigsministeren (17/12 80) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Under hvilke omstændigheder blev EFs 1. livsforsikringsdirektiv vedtaget?«

Begrundelse

I EFs 1. livsforsikringsdirektiv, art. 2, stk. 1, bestemmes: »Medlemsstaterne fastsætter ingen regler for valget af de aktiver, der ikke medgår til dækningen af de i artikel 17 omhandlede tekniske reserver.«

Ifølge et svar fra industriministeren til erhvervsudvalget (L 59, spørgsmål 10) skal denne bestemmelse fortolkes efter ordlyden, det vil sige, at medlemsstaterne ikke kan fastsætte bestemmelser, der begrænser selskabernes investeringsmuligheder for så vidt angår de såkaldte frie midler.

Dette forhold er baggrunden for det uværdige skuespil, vi har været vidne til i løbet af det sidste halve år, hvor regeringen har forsøgt at true forsikringselskaber og pensionskasser til at placere en del af deres midler i erhvervslivet. Der har været tale om en indi-

rette trussel, idet regeringen har lovet de nævnte institutioner fortsat skattefrihed i en nærmere bestemt årrække, hvis de fulgte regeringens henstilling.

Det eneste rimelige havde naturligvis været, at regeringen ved lov havde fastsat regler for pensionsmidlernes placering, når den konstaterer, at den høje rente vælter milliarder ind i forsikringselskaberne og pensionskasserne samtidig med, at store dele af erhvervslivet kvæles af den høje rente, specielt de dele af erhvervslivet, hvor omsætningsstigheden er lav. Men EFs 1. livsforsikringsdirektiv stiller sig hindrende i vejen.

Den nævnte passus i direktivet har aldrig været forelagt folketinget, idet den ikke var i modstrid med gældende dansk lovgivning og dermed umiddelbart gjaldt i Danmark. På den baggrund er det væsentligt at få oplyst omstændighederne omkring Danmarks tilslutning til direktivet, herunder datoen for ministerrådsmødet, navnet på den danske repræsentant, eventuelt forbehold fra dansk side osv. samt omstændighederne omkring markedsudvalgets behandling af sagen, herunder hvor lang tid i forvejen markedsudvalgets medlemmer vidste, at sagen skulle på, og hvor tidligt de havde de relevante papirer.

Besvarelse (22/12 80):

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Rådets første direktiv om samordning af de administrativt og ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af virksomhed inden for direkte livsforsikring (1. livsforsikringsdirektiv) blev formelt vedtaget af Rådet den 5. marts 1979. Forinden var der opnået principiel enighed om direktivets indhold på rådsmødet den 18.–19. december 1978.

Kommissionens oprindelige forslag til direktivet, dok. KOM (73) 2030 af 12. december 1973, samt Kommissionens ændringsforslag hertil, indeholdt i dokument KOM (74) 1838 af 14. november 1974, er begge på sædvanlig måde tilsendt folketingets markedsudvalg til underretning.

Forud for Rådets behandling af direktivforslaget i december 1978 forelagdes sagen for folketingets markedsudvalg på mødet den 15. december 1978 i forbindelse med forelæggelse af de sager, der var på dagsordenen til udenrigsministerrådsmødet den 18.–19. de-